

LA TUIES

JIMENEZ

— Què te'n sembla de la meva toaleta?
 — Que ara comprenc que la gent digui que ets el berret més gran de Barcelona.

AQUEST NÚMERO HA
 ESTAT VISAT PER LA
 :: CENSURA MILITAR

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

DIVAGACIONES TRASCENDENTALES

Nota: Se suplica a los autores como Muñoz Seca, García Álvarez y demás compañeros mártires que cuando afanen alguno de los chistes que publica nuestro inconsútil Ruffasta se sirvan remitirle su correspondiente importe en libranzas de giro mutuo, letras de fácil cobro, gomitas o discursos de García Anné.

Hoy quería descolgarme con un artículo filosófico-cubista-sentimental, pero he leído una crónica de «Somniator» y me ha cogido corazón agrio. A propósito: ¿en qué se parece una meuca joven al corazón de un cadáver putrefacto? En que éste no bate y aquella novata. Un caracol y uno que se moría cuando se inauguró la Feria de Muestras se parecen en que el uno saca baba y el otro s'acababa. Los hombres más raros son los aficionados al éter, porque son heterogéneos.

Os hubiese hablado del estreno de «El agua de solares», un vodevil trágico que se estrenó en el Teatro Pello, en el que sale un señor que se llama Pedro Brocal del Pozo y se hace millonario con unos pozos de agua oxigenada que descubre en unos solares que tiene cerca del Muñeco, pero no diré nada porque no estoy de filis. Un tranvía de circunvalación y Zamora el portero son iguales porque los dos hacen muchas paradas.

¿Qué semejanza tiene uno que le cae un pote de agua caliente y una manzana en sazón? Pues, ¡que-madural! ¿Y la piedra picada, un enfermo de pulmonía y una querida de postín? Pues que la piedra picada, grava; un enfermo de pulmonía, grave; y una querida de postín, gravo...sa de sostener.

¿En qué se parece mi novia, una gatita y una cosa que yo me sé? En que ¡mínimal! El gato que da más rabia es el gatu-perio. ¿El noble más alcohólico? El barón d'Al-bí.

El zar más inhumano es el zar-pazo, y el que más gusta a las mujeres el zar-dina. La vía más alta es l'avia-ción.

¿El animal que anda debajo de tierra? El burro de la terrissaira. El piso más desagradable es el piso-tón. ¿Y el seno más austero? El cenobita.

¿Sabéis cuáles son las tipples que cantan mejor? Las bonaerenses, que tienen la voz argentina. ¿Cuál es el distrito de Barcelona más borracho? El de Las Corts, porque para ir hay que tomar un quince. (Esto si no sois madrileños no lo entenderéis como no os lo explique Mascías, el de «El Sol»). ¿El can más artístico? El can-igó.

La semana que viene, si me vaga, os haré una crónica explicando el viaje que hice a pie cojo a San Lorenzo del Monte, cuando empezaba a hablarse del movimiento vibracionista. Si tenéis ocasión decidme cómo anda lo del metro, si Pastors es aún tan elegante y si sale aún «La Verdad». Recaditos a Sañudo Autrán, a Socías Aldape y a la Pepita Iris, cada día más cachonda. Buenas.

RUFFASTA

NOTICIAS DE TODO ARREO

Rectificación

Don Juan López Pérez, fabricante de adornos de alpargata y socio de «La Fraternidad Reusense», nos ruega hagamos constar que no tiene nada que ver con don José Pérez y López, que contrajo matrimonio hace algunos días con la bella señorita Lidia de Toro, pues él no es capaz de tales heroicidades.

Queda complacido nuestro comunicante, que por cierto es vegetariano y lector asiduo de los artículos de «Fray Gerundios.

Exposición

En la Sala Zon se ha abierto con gran éxito una exposición de cuadros realistas, original de nuestro querido amigo don José Fino y Más.

Descuellan entre sus producciones: «Una noche en casa del Manco», «La sala de recibir» y «La segunda ama».

Distinción merecida

Ha sido nombrado socio de mérito del «Club de jugadores a hecho» nuestro distinguido amigo don Camilo Quita.

Sus compañeros festejaron el acontecimiento invitándole a una comida en casa del Ahita Mendigos.

De viaje

Ha salido para el Clot, San Andrés y Moncada el acreditado recadero y vendedor de anises de matafaluga, don Paco Gido.

Detención

En el pueblo de Rascalobos fué detenido el gitano Juan Dique No, acusado de haber sustraído un burro propiedad del colono Pere Gil. El detenido negó ser culpable del citado delito, diciendo que iba por la carretera, vió una sogá en el suelo y se la llevó arrastrando, y que al cabo de mucho rato apercibióse de que en la punta de dicha sogá había atado un burro.

El juez de guardia no se entendió de romances y lo mandó al estaro para que otra vez tenga más pupila.

PENSAMIENTOS FILOSÓFICOS

Cuando las niñas empiezan a cansarse de jugar con muñecas de trapo se aficionan a jugar con muñecos de carne sin hueso.

Antonia de Cachavera

Para que el primer hombre se casara hubo que propor-

cionar a Adán una Eva sin suegra.

Un casado veterano

La puntualidad es madre de todos los vicios.

Fray Luis de León

En álbum cerrado no entran moscas.

Ramón y Cajal

Agua que no has de beber, déjala correr.

Tomás Kempis

Si tienes unas botas y están rotas, no te aflijas y cómprate otras botas.

Miguel de Unamuno

No por mucho madrugar amanece más temprano.

Jaime Pahissa

Y en tanto el globo sin cesar navega—por el piélagos inmenso del vacío.

José Comas y Solá, director del Conservatorio Astronómico.

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

Nick O. Tina. El perro que sirve para bañarse es el Cantábrico.

Pepe Latre Bide. Para un viaje de novios le indicamos el siguiente itinerario, que es muy agradable: Cardedeu, Pic de la Pelada y Culera. En los tres puntos hallará usted un sinfín de comodidades.

Un historiador. Briz era un famoso aeronauta checoslovaco que se distinguió por un peligroso descenso que hizo para poder ver a su novia un día que iba en un montgolfier. En conmemoración de este hecho, los vecinos de Vallcarca dieron a una calle el nombre de «Bajada de Briz».

Tito Letta. Si su señora lee «Gamiani» y se queda tan fresca, créame que es que no hay nada a hacer. Palabra.

Leo Pardo. El negocio más limpio hoy en día es comprar una casa. ¡Todos los pisos ventan!

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

L'amic ideal

La Lulú, la gentil i encisadora entretinguda del senyor B.ns.h.ms, es desperta, al sentir damunt la seva carona el pessigolleig dels rajos del sol que penetra dintre la seva cambreta, truca el timbre i ordena a la minyona:

— Rita: entra'm l'esmorçar.

La raspeta entrà al cap de poca estona amb un bol de café amb llet i una lletra a la mà.

— Senyoreta, hi ha aquestes ratlles del senyoret.

La Lulú desclou el sobre, del que s'escapa un full de paper i, entremig, dos bitllets de cent pessetes.

— Veus, Rita? — exclamà — aquest si que és un home que coneix el cor de les seves adorades. A cada lletra amorosa sempre acompanya vint o quaranta duros.

Els amors del cavall de carreres

Aquesta ens la van contar a l'Hipòdrom la temporada passada. El marquès de C... tenia un

cavall esplèndid, guanyador de varies copes, i dessitjava que muntés una magnífica euga, també llorejada amb alguns premis. Però el cavall, que estava enamorat d'una altra euga, pot ésser menys noble, s'hi negava.

Afortunadament, el marquès de C... era *corrido* i tenia una amiga, l'enginyosa i espiritual M.gd. C.r.b.n. I aquesta ideà un truc excel·lent per a que la pobre euga desdenyada pogués gaudir dels favors del bell cavall corredor. Portaren an aquest l'altra famella dessitjada, els deixaren engrescar-se i quan el mascle anava a fer-li ofrena de la seva virilitat, li envenaren els ulls i substituïren la seva Dulcinea per l'altra despreciada.

I un jockey indiscret ens conta que el producte de tal unió correrà l'any que ve amb el títol de « El fill del miracle ».

La desmemoriada

Es objecte de grans comentaris en els nostres centres de nit la presència de la L.d. R.tt.r, la famosa cortisana alemanya, que, posseïdora avui d'una gran fortuna, es dedica a pervertir jovincels.

No fa moltes nits, amb una impudícia i una perversitat maquiavèliques, va declarar-se a un *botones* de l'«Excelsior».

— No pot ésser — li va respondre aquest molt seriós. — Si els meus pares s'interessin... Si no, ja no hauria refusat, quan vostè va parlar-me la setmana passada.

I L.d., amb un gestic d'estranyesa, respongué:

— Ah! Eres tu?

— Li beso respectuosament els peus, senyora marquesa.
— No podria pujar un xic, senyor comte?

Defecte físic

Es diu C.rm. M.nts.ny, és alta, morena, amb un pit opulent i un garrot de braços mòrbid i sensual. Als tes del « Royal » la C.rm. és l'admiració del concorrents i l'enveja de les concorrentes...

La C.rm., fins fa poc tenia un amic, comerciant en botifarres que la entretenia amb una opulència principesca. Mes un dia, l'home tingué coneixement de certes infidelitats i la plantà en sec.

No fa gaires tardes, la C.rm. entrà al « Suïç », on el seu ex-amant xarrupava una copa de conyac tot llegint *La Vanguardia*. Creient que el moment era oportú per intentar una reconciliació, la xicoteta s'assentà sense miraments al seu costat, però el comerciant en botifarres no féu ni un gest i afectà no veure-la.

— Caramba! — digué la Carmeta amb una rialla. — Fa vuit dies que encara dormíem plegats i ja no em coneixes?

— No et sorprengui — digué el bon burgès amb un to sec com una bastonada. — Sóc tan curt de vista!

L'anglès avorrit

Mister Attkinson patia de la més aguda neurastènia que pot imaginar-se ningú. Ja feia temps que el mal s'havia apoderat d'ell i no trobava manera de curar-se. I no és que no hagués fet provatures: banys de sol, cura d'aire, cura de raïms, viatges per mar, turisme a Canàries... Res: un *spleen* tremend el tenia pres entre les seves urpes.

— Yo — declarava un dia tot fumant un havà

amb un to displicent, després d'haver apurat el cafè — *estoy completamente desahuciado. Yo, he probado el vino, y no filis. He probado el opio, y no filis. He probado viajar, y no filis...*

— I — li va interrompre algú — ha provat les dones?

— Ah! Las muqueres, sí... sí, filis...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

El casament d'en Fidel

FEAIA més d'un any que en Fidel estava boja-ment enamorat de la Quimeta, i mig que s'havia promès amb ella. La xicoteta l'estimava també amb deliri, cosa justificada si es té en compte que en Fidel era un noi que es guanyava la vida, era bon xicot i posseïa a més una figura no despreciable.

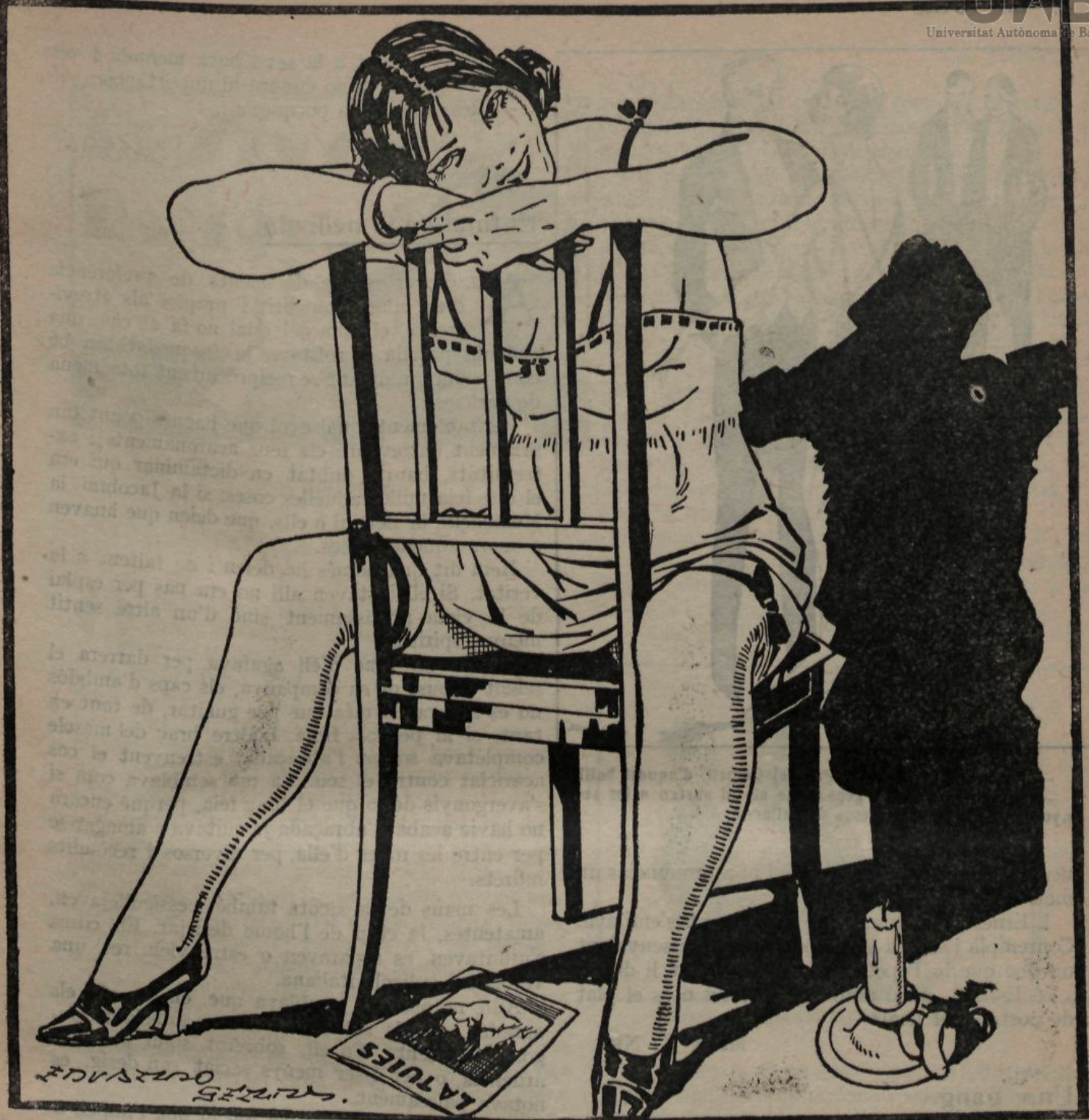
Un núvol sols enterbolia la felicitat de la Quimeta i d'en Fidel. Aquest darrer no tenia pare i estava molt emmarat. Cosa que donya Escolàstica, l'autora dels seus dies, li deia, cosa que ell executava a ulls clucs. I el projectat matrimoni no era del seu gust. No és que la bona dona tingués res que dir de la Quimeta ni de la seva família, però an ella li semblava que el seu fill havia nescut per una dona de millor posició que la seva promesa, que treballava a la fàbrica i guanyava quatre pessetes diàries.

Les coses, malgrat això, anaven endavant i com que el dimoni tot ho enreda i a tot arreu es fica, féu que una nit passés entre la Quimeta i en Fidel una d'aquelles coses que acaben en punta.

L'endemà, en Fidel intentà convèncer a la seva mare de lo indispensable que era el projectat matrimoni.

— Però, fill meu! — insistí donya Escolàstica. — Si és una noia que no té un quarto...

— No ho creguis, no, mamà... Ahir precisament vàrem estar molta estona sols i cregui que la Quimeta té un bon reconet...

— Jo no sé com tenen tanta imaginació els nois de *La Tuies* per escriure aquests contes. L'han de tenir molt grossal

Els postres del "Leal"

FEIA sis mesos que la Pepeta era casada i ja sentia que el seu marit, l'Ernest, no era prou per fer-la feliç. Això no té res de particular si es té en compte que ella tenia dinou anys i ell quaranta-cinc, i que, mentre la Pepeta era una xicota plena i ardent, l'Ernest era un tipus prim i escanyolit.

Sort que la parella tenia un gos que es deia Leal, al qui la Pepeta ensinistrà aviat a calmar la seva set d'amor, cosa a la que l'animalet s'hi habituà ràpidament.

Era sobretot després de dinar que la xicota s'entregava an aquells extraviaments. Així que l'Ernest sortia per anar al despatx, cridava al Leal i ansiosa de plaer s'entregava a les seves carícies.

Un dia, l'Ernest va sortir al carrer acabat l'àpet i, apenes hagué caminat vint passes, vegé que el cel amenaçava pluja i s'en tornà a casa a cercar un paraes.

Pujà les escales, obrí la porta amb la clau que duia a la botxaca i, quin no seria el seu astorament al sorprendre a la seva Pepeta en íntim i dolç col·loqui amb el fidel amic de l'home.

Vermella com un pebrot quedà la xicota al

— I per què en diuen el Pas del Camell, d'aquest ball?
— Segurament pels « geps » que els hi surten a les senyores al cap de nou mesos de ballar-lo.

veure's descoberta i no s'atreví ni a pronunciar un mot.

L'Ernest era home que difícilment s'enfilava. Contemplà l'escena silenciós, i, per fi, assenyalant un lloc que la Pepeta tenia al descobert, li digué:

— Escolta, noia: això és una *tuiés* o és el plat de postres del Leal?

MARY K. NET

Una ganga

AQUELLA nit, la Carola, que havia estat invitada a sopar per la seva amiga Rosaura, comparegué coberta amb un magnífic abric de pells que fou objecte, per part de l'amfitriona, dels més apassionats comentaris.

— I que és bonic!

— Quin tall més elegant!

— Que bonica que et fa!

El sopar va transcórrer alegre i distret. Les dues amigues, aquella nit lliures de la tirania dels seus respectius amants, reien i bevien. Quan foren als postres, la Rosaura, no poguent resistir més la seva curiositat, preguntà:

— I digues, Carola, t'ha costat molt l'abric?

L'interpel·lada estava amb un plàtan a la mà, al que acabava de despullar de la seva pell i que contemplava amb un somriure maliciós. Introduí

la punta del fruit a la seva boca menuda i vermella i digué, com no donant-li importància:

— Res, noia. Una porqueria...

S. URI PANTA

El final de la pel·lícula

AL darrer rengle de seients de preferència d'un cine entenebriu i propici als atreviments, el nom del qual no fa al cas, una ardenta parella aprofitava la fosquedat tan bé com podia, prodigant-se recíprocament tota mena de carícies.

Veritablement, qualsevol que hagués pogut tan solament entreveure els seus acarònams i extremitats, hauria dubtat en dictaminar qui era el que feia millor aquelles coses: si la Jacobini, la Menichelli, la Bertini o ells, que deien que anaven a *veure* aquelles coses.

Hem dit que només ho deien i no faltem a la veritat. Si ells estaven allí no era pas per esplai de la vista precisament, sinó d'un altre sentit menys espiritual.

Mentre un braç d'ell agafava per darrera el seient el bust de sa companya, els caps d'ambdós no es separaven més que per guaitar, de tant en tant, si la pel·lícula finia. L'altre braç del mascle completava sovint l'abraçada, estrenyent el cos acariciat contra el seu. La mà semblava com si s'avergonyís de lo que el braç feia, perquè encara no havia acabat l'abraçada ja cuitava a amagar-se per entre les robes d'ella, per diversos i recòndits indrets.

Les mans de la xicota també pessigollejaven, amatentes, la carn de l'home desitjat. Els cosos s'ajuntaven, es separaven o estrenyien: res, una verdadera pel·lícula italiana.

Allò, no obstant, semblava que, encara que els agradés, no els satisfieia. Estaven anhelants, fogsosos, glatents. En ell, sobretot, sigui per més ardència, o per ésser menys saciat son desig, es notava palesament.

Pot ésser la seva frisança fou lo que l'impel·lís a conduir la mà d'ella a un recó íntim de la seva persona, arribada a quin lloc i pot ésser portada de la seva excitació, començà un nerviós moviment rítmic.

Ell suava, pantejava d'engúnia i de plaer... De prompte, i quan ell se sentia més feliç, ella retirà precipitadament la mà que tan gust donava al seu company de seient.

— Ja hem acabat!

— Com? — digué ell agafant-li la mà impacient i neguitós. — Si encara no hem començat!

— Calla! — insistí ella — Que no ho veus, que si?

Els llums de la sala s'encengueren.

Era la pel·lícula lo que s'acabava!

M. E. I.

NOVEL·LETA

CAPÍTOL TERCER

QUAN la Laieta enfocà el carrer Nou, deixant enrera el bulliciós Paral·lel per enfil·lar el camí de Montjuïc, la seva cara s'il·luminà tota com presa d'una gran alegria. Impulsivament, sense adonar-se'n, caminà bon xic més depressa, i els seus ulls negres, estàtics, aturadors, esclavaren persistentment vers a un punt determinat. Semblava com abstreta del burgit arrabalesc, i dominada per una idea fixa.

La seva figura garrida, temptadora, de dona bregada i fructosa, cridava fortament l'atenció dels desvagats vianants i sovint es veia algun home obrir-li pas i abocar-li a cau d'orella alguna brutalitat, que ella escoltava enrevenxinada, tiessa, treient el pit enfora, repiquetejant els talons a l'afermar el pas i oscil·lant cadenciosament les seves anques ampuloses, que s'emportaven la encesa mirada del galant piropejador.

En arribar al terme de les cases i al peu de la carretera, un home es posà al costat de la Laieta i prengueren junts el camí de la Font d'en Conna, sense dir-se paraula. Pausadament, mirant ara als núvols ara a terra, arribaren a la porta de la Font

... alguna brutalitat que ella escoltava...

i contemplaren un moment, com per orientar-se, l'abigarrada multitud que baladrejava i ballava al so canallesc d'un piano de manubri.

Ell era un tipus esprimatxat, afinat de musculatura, penetrant de mirada i amb una onda de cabell negríssim que li cobria mig front i se li arremolinava en un zig-zag irritant damunt de l'orella dreta. Portava gorra de visera detonant, mocador de seda al coll, trajo negre, de patent, amb l'americana creuada i el pantaló lleugerament abotinat, en el vèrtex del qual s'acusaven escandalosament les seves reptadores virilitats. Caminava pretenció, despreciatiu i amb un to d'amo del carrer que el feia repugnant i atraient a la vegada. Penjat al llavi li brotava un clavell, roig com una brasa de foc, i retorçava amb la dextra una vareta de vímec que colpejava nerviós contra les seves sabates de vedell, totes d'una pessa.

Al quedar-se ell i la Laieta palplantats a l'entrada de la Font, totes les mirades convergiren sobre d'ells, i el *Falet*, el mosso que servia a les taules, s'hi apropà amatent.

— Ola, parella fel·liç. Quin vent vos porta? //

—Perqué no fuges d'aquest camí de pernició?...

— Res, coses d'aquesta — contestà displicent el *Nevat* — que avui li ha donat pel *dèbil*. Tens algun recó on no hi hagin *nassos*?

— Prou, home, entreu. I els acompanyà vers a una glorieta recoberta on ningú els molestaria i podrien *tenir-se* les seves coses.

— I doncs — féu el *Falet* tot eixugant la taula, — com va acabar ahir lo del *Català*?

— Com volies que acabés? Em vàreig *ficar* d'entrada i un cop *ficat*, ja ho saps que no tinc aturador. Em varen *cremar mig talego*.

— Cent *barès*?

— Més *barils* que una *saina* de banquer.

— Sempre seràs banau! No t'ho deia jo que tiraven per tu, que aquell *rupier* guenyo...

La Laieta sentí una xurriacada d'indignació a l'enterar-se de que el *Nevat* havia perdut cent duros el dia abans i, portada pels nervis, anava a esclatar en un seguit d'imprecacions contra el seu *ni*, però la paraula se li quedà glassada a flor de llavi a l'heure esment del gest d'indiferència

del *Nevat*, que, dret davant del *Falet*, amb les mans miig posades a les butxaques davanteres del pantaló i tremolant despectiu la perna esquerra, contestava displicent:

— Cent duros? I què? Aquesta... i jo, els guanyem mentre tu estornudes, *bata!*

— Res, *Nevat*, mate m-ho. Què voldreu pendre?

— A mi porta'm un xic d'*alla-de-cassa* i a n'aquesta...

— Portim llet freda. — féu la *Laieta*.

— Si, porta-li llet, que ara s'em torna de *postin*.

El *Falet* sortí de la glorieta i al quedar-se sols, la *Laieta* s'alçà amorosa, anant-se a assentar a la falda del *Nevat*, que la rebé fredament quasi amb repulsió.

— *Noi* — féu ella agafant-li carinyosament la testa i mirant-lo fixament — com és que jugues? No m'havies promès no tornar-hi més.

Veure

— Doncs què vols que faci tota la setmana Anar a veure els *barcos*?

— Per què no treballes? Per què no fuges d'aquest camí de perdiçió? Per què no arripes gues els diners que jo et dono i els guardes per... quan ens casem?

Fou tal l'amor, la persuasió, el to de preg que la *Laieta* posà a les seves paraules, que *Nevat* es trobà acorralat i sense saber què contestar. Després reprent la seva sang freda habitual repougné:

— No sé què enteneu les dones per *fatigar!* No ting prou feina guiant-te a tu?

— A mi?

— A tu, a tu! O si no dignes: quan t'hauries pogut esperar entrar a casa d'aquest *milico* del senyor Ramon si no hagués estat per mi? No va ésser la meua *pieta* qui va portar-te a veure senyor Fidel? No vaig ésser jo qui va fer els *travetes*? No sóc jo qui porta el *negoci*? Encara vols que *perqui* més? Mereixeries que no et mirés més la *jaró*, que ni em recordés de tu, que...

La *Laieta*, agarrant-lo amb els seus braços moribts, li clogué la boca besant-lo en els llavis i bevent el seu respir mentre mormolava prest d'un tremolor d'engúnia.

— No em deixis, *noi*, no em deixis, que ja ho saps que em moriria de penal!

— Vet'a aquí lo que teniu les dones! Tot ho acabeu plorant! Que no ho veus que galta avall et rodola una llàgrima com un cigro? Vina m'aquí, vina m'aquí, beneïta, que si no fos pel siudí...

Oir

Sort que no en faig cas dels teus *arranques*. Vina aquí, vina, que m'has fet posar *catxondó* vent-ho plorar. No sé què hi tenui les dones als ulls quan plorau, però jo m'hi *encuridelo* Apa, obra't de capa i seu, seu a cavallet del teu *noi*, que et donarà lo millor que té, ho sentis?, lo millor; lo que mil dones voldrien i no poden haver, perquè és tot per tu, tot! Tot! Au, atipa't!

La *Laieta* sentada cama açí, cama allà damunt de la falda del *Nevat*, es retorçava com una espartada i amb les seves mans crespades, esbullava nerviosament els cabells del seu amant.

— Nen, nen meu! Perdona mi! Perdona mi! — I és clar que et perdono!... Si ets tan castissa!... Si ets la reina de les dones!... Té, ..prentada, té!... Que en sap el carinyet meu!... Ara!... Així... entre els meus braços!... Tel!... Tel!...

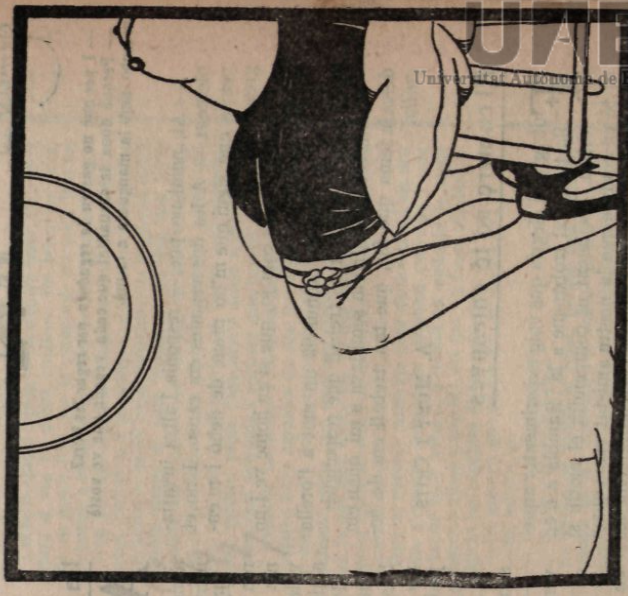
La *Laieta* féu un esforç suprem, llençà un sospir, mossegà rabiosament els llavis del *Nevat* i, després d'apartar ràpidament el cos un xic enterament quan els sospirs eren més fondos, quedà dolçament caiguda sobre el pit del seu amant. Ell, tranquil, amo ja de la situació, allargà la mà, obrí el moneder de la *Laieta* que aquesta havia deixat damunt de la taula i en tragué un bitllet de cinc centes pessetes.

El *Falet*, a n'aquell moment des de la porta prengutava fent l'ullet si hi havia pas franc i el *Nevat* amb el braç enroscat la cintura i passat a l'esquena de la formosa serventa, feia voliejar el paper de banc com una banderola que el mosso contem. plava admirat...

Ensumar

bric i s'en anava.— Però, perquè no et quedes, dona?— I deia a Paquita, que mirava sempre per la casa.— És aviat i encara podríes fer un altre senyor...

Tastar

Fora, en el pati, un manubri començava a teixir un xotis lent, castís, excitador...

VÍCTOR RIALDA

El treball de la Paquita

De totes les xicotetes que anaven a fer *mitje* a l'establiment que donya *Piomena* tenia instal'at al carrer d'Aribau, no n'hi havia cap, si l'escoltares, que tingues tanta sortida com la Paquita.

Un dia va debutar a la penya una xicota, que l'havia deshonrat el promès, prima i malaltissa, a qui sa poca resistència física li permetia solament rebre un parell de visites íntimes al dia. Quan s'havia guanyat els dos drets agafava el portamonedes i l'aportava sempre per la casa.— És aviat i encara podríes fer un altre senyor...

Tocar

— I per què no gasteu la regadora per regar les flors?
 — Perquè dona la casualitat que cada vegada que ve vostè
 m trobo amb la manguera a la mà.

— Ai, noia! no puc, — responia l'altra invariablement. — A les dos vegades em canso. I no et pensis que sigui que m'ho prenc de debó i m'engresco, no...

— Tonta! Fessis com jo, que si un home ve i no em diu el que vol, li...

I aquí la Paquita pronuncià un mot a l'orella de la seva companya de treball que respongué:

— Ah! vet aquí! Ja em semblava a mi, quan em deies la feina que fas, que tan treball era de boquilla.

A. MUNT I CRITS.

El comerç no té entranyes

FOU gran l'alegria que vaig experimentar aquella tarda, al trobar-me a la Rambla a n'en Crispí. Fàcilment es compendrà el motiu si es té en compte que la nostra amistat venia quasi de l'infància. Durant l'edat de l'eixelabrament, les xirinoles i les facècies a que ens havíem entregat havien estat innumerables. A un envelat del Turó Parck, un any havíem deixat anar mitja

dotzena de preservatius inflats, que la canalla prenia per bombetes de «El Siglo», de forma novíssima; a Sarrià, un altre any, també per festa major, havíem omplert de cargols vius el bombardí d'un músic i li anaven sortint, banyes enlaire, mentre tocava... En fi: érem veraders amics i ens estimàvem com a germans.

L'etzar i les imperioses lleis de la vida ens havia més tard separat. Calculin, doncs, si era profunda la nostra satisfacció en retrobar-nos. Garlàrem llarga estona i convinguérem en què l'endemà sopariem plegats i ens contariem les nostres darreres aventures tot recordant felços temps passats.

Al dia següent — amb puntualitat cronomètrica — jo era al «Suiç», on ell m'havia citat i m'esperava ja, davant d'un cocktail.

El sopar fou principesc. Ostres, llagosta, Sauternes, Moet, demanin.

— Així — vaig preguntar a n'en Crispí al veure el menú que encarregava — guanyes quartos?

— Psè! — féu ell amb aire disciplent. — Anem fent!

— I de dones?

— També anem fent. Tinc tres o quatre querides que m'enganyen de mala manera...

— I doncs?

— Si, mira, em posen més banyes que un cérvol, però què vols fer-hi! Em faig càrreg que em duen matèria prima per la fàbrica.

— Ah, si?

— Si... Tinc una fàbrica de pintes, boquilles, pipes i punys de bastó...

MICK E. LETE.

La pulsera de la Lluisa

AQUELLA temporada, la magnífica pulsera que acabava d'estrenar la Lluisa era l'admiració de totes les amigues. Perquè, a més de tractar-se d'una alhaja de positiu valor intrínsec, era també una refinadíssima obra d'art.

Els comentaris que provocà la tal pulsera duraren molt temps. Perquè la Lluisa, a qui entretenia un petit comerciant, portava més aviat una vida modesta. La pulsera no podia ésser del seu amic oficial. D'on devia, doncs, haver sortit?

Per fi, la Carmeta, la seva veïna, anant recordant fets, cregué esbrinar quelcom. A la Lluisa l'havia voltat molt un jockey, que a estones tenia molts quartos. No hi havia dubte: només podia ésser d'ell.

Un matí la trobà a l'escala.

— Escolta—li digué sense preàmbuls.—La pulsera te l'ha regalada el jockey, veritat?

— I ara! — exclamà la Lluisa devenint tot d'una vermella. — Com ho saps?

— Tot se sap en aquest món, dona.

— I, digues, deus haver fet molt per aconseguir un regal tan esplèndid, oi?

La Lluisa mirant a la seva amiga, va respondre:

— No. He deixat fer...

T. OVA LLOLA.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

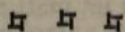
Una resposta a temps

PER haver-lo sorprès amb la seva filla en una posició que no era precisament acadèmica, el senyor Miquel va treure al seu encarregat, que es deia Rafel i tenia una barra a prova de turró fort.

— Pocavergonya! Lladre! Infame! — cridà el senyor Miquel quan atrapà a l'audaç seductor de la seva pubilla. — Per això et pago, desagraït?

— Perdoni — respongué en Rafel. — Aquest és un treball que jo no li he cobrat mai.

S. GALA

L'Indiscret servidor

EN Joanet, l'ajuda de cambra de casa dels marquesos de Pelros, era un xicot més aficionat a les senyores que els castissos a les curses de braus. Sempre que tenia ocasió d'aprofitar-se feia córrer els dits, i quan no podia arribar an això, es menjava literalment amb la vista les nueses que en l'intimitat exhibien les famelles de la casa.

Però el dia en què es donà per més satisfet fou el dia del casament de la pubilla dels marquesos de Pelros.

Com s'ho va arreglar el xicot és cosa que no se sapigué, lo cert és que amagat a darrera un porticó pogué presenciar com vestien a la núvia.

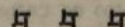
Radiant d'alegria, va córrer a veure al jardiner i li digué:

— Perel! Perel! Si havessis pogut estar on jo m'he amagat! Figura't que he pogut veure nua a la senyoreta...

— Què dius? Nua del tot?

— Home — féu allavors en Joan —, ja veuràs... Fins a cert punt...

ARK ABOT

Es clar, pobre nola!...

JA és tot un cas, ja, el de la pobre Roser!... Res, fillets, que a n'aquest món, el que no té una cosa en té una altra i que per cada quart bo que passeu, vos en tocan vint de més amargs que la civa. I encara no vos queixeu, perquè sempre hi ha un pitxor, o sinó pregunteu-ho a la pobre Roser, que per cinc minuts d'estar a la glòria, li han tocat nou mesos de purgatori en forma de timbal a la panxeta.

I el bo és que si li pregunteu com va ésser, amb prou feines si vos ho sabrà explicar. De totes maneres, ella es pensa (!?!) que la catàstrofe va tenir lloc un diumenge a la tarda en el Teatre Principal de Gràcia.

Una ganttada immensa omplenava la sala. Seients, bancs, corredors i passadissos estaven atapaïts. Ella i sa germana es col·locaren dretes com pogueren entre aquella massa de carn humana, fins que dos joves amables els varen oferir un xic de lloc en un dels ànguls que formen les pilastres amb les parets del local. Allà, en aquell reconet, si bé no molt còmodament, podien veure l'espectacle sense sofrir les empenques dels entrants i sortints que havien de passar pel passadís. La Roser i l'Amèlia, sa germana petita, quedaren força agraiades als dos joves que amb tanta de cortesia les deixaren enquibir al costat d'ells. Cal confessar, però, que realment podien estar-los agraiades, ja que amb el poc lloc de què disposaven, havien d'estar materialment l'un damunt de l'altre i això s'ha de reconèixer que és una molèstia.

Com és natural, entre les dues germanetes i els dos amics s'entaulà desseguida amistosa conversa i com és també molt natural, s'establí un contacte de mans i cames i altres parts del cos que els feren oblidar fàcilment les enginies de les empenques.

— De manera que es diu Roser, vostè?

— Si, senyor, si.

— És un nom hermosíssim.

— Vol dir? No n'hi ha per...

La Roser no acabà la frase, perquè una sensació estranya la féu estremir, al sentir la mà del seu recent amic que li resseguia suaument la part inferior de la cintura.

— És bonica aquesta pel·lícula, veritat?
 — Sí, sí... molt bonica... molt...
 — Li agrada?...
 — Sí, però... estigui quiet... miri que ens poden veure...

— Que n'és de bufona, Roser! Escolti...

El jove interlocutor s'havia equivocat; no volia dir « escolti » sinó « agafi » i la Roser, complascent, inexperta, clogué la mà i agafà lo que el jove li oferia.

La pel·lícula s'anava fent a cada moment més interessant. La Roser i en Lluís, que aquest era el nom del seu company d'empentes, l'anaven seguint pam a pam, dit a dit, des de el seu reconet ideal. L'argument, al principi un xic incoherent, anava vigotitzant-se i prenent cos a cada quadro, i en Lluís, desvergonyit, també anava prenent-ne un de cos: el de l'esbelta i candent veineta, que es retorcia com una gateta a cada nou avenç de l'intrèpit espectador. I lo que va començar en unes lleugeres exploracions dels arrabals, va acabar en unes dolces pressions dactilars en els punts més cèntrics de la urbs.

— Amèlia!... — cridà a mitja veu la Roser. — On ets?

— Aquí — respongué sa germana, que es veu que també anava un xic atrafegada.

— Giri's una miqueta—mormolà en Lluís a l'orella de la Roser.—Estarà millor. Així. Passi'm el braç per la cintura i apoi's, que no es cansarà tant.

Ella obeí i quedà quasi de cara a n'en Lluís que ja no digué paraula. Poc a poc, les seves mans expertes anaven treballant la fortaleça, separant obstacles i cercant camí per on avançar sense impediments i quan la Roser volgué evitar-ho, ja no hi va ésser. A temps. Una forta pressió entre cames la féu estremir de dalt a baix i hagué de mocegar-se els llavis rabiosament per ofegar un xiscle que li afluí a la gola.

Després, les dos germanetes es despedien dels seus joves amics amb promeses d'amor perdurable, però... però aquesta és l'hora que no els han vist més.

I ara, la pobre Roser, amb la mostra a l'aparador, havia de sofrir les conseqüències d'aquell moment de felicitat i sa mare la tornava boja a crits i a reganys.

— Mala filla — li deia —, ets la vergonya de casa, ets el *dos-duros* de la família! I en canvi, aquí tens ta germana, més petita que tu, i que t'ha de donar lliçons de seny i de coneixement.

— No la renyi més, mamà, pobre Roser. Pensi que ha estat una desgràcia. Prou pena en té ella.

— Molta en tinc!

— I ademés — insistí l'Amèlia — pensi que ha estat la primera vegada...

— Com, la primera? Eja que potser hi ha de tornar?

— No és això, mamà, però si algun altre dia un jove atrevit li diu « giri's », farà com jo, que m'hi tombo d'esquena (!!!).

DON JOAN

□ □ □

El dubte

ACABADA la seva tasca habitual, tornava en Miquelet cap a casa amb l'intenció de sopar tranquilament i ficar-se al llit, quan topà amb en Bieló, el manyà del barri, amb el qui sostingué una llarga conversa.

Sens dubte els mots que va pronunciar el seu amic el devien preocupar profundament, car quan a casa seva la muller d'en Miquelet notà en un neguit gens tranquil·litzador.

— Que no et trobes bé?

— Sí!

— Que estàs preocupat?

— No!

— Que t'has disgustat?

— No!

— Doncs, què tens?

— Res. Que he trobat en Bieló, el manyà, i m'ha dit que de tots els veïns d'aquesta escala només n'hi ha un que no dugui banyes.

— Ah, sí? — exclamà la dona tota estranyada.

— Qui deu ésser?

F. A. H.

◇ ◇ ◇

L'aventura del passant

SI l'autor de la present història hagués estat aficionat a les investigacions particulars, una de les seves dèries hauria estat segurament la d'averiguar quin motiu havia impulsat a don Rossend Picaplets de Franch, advocat de l'il·lustre col·legi de Barcelona, a emmullerar-se amb la Carmeta. Perquè don Rossend, home esgotat pel treball i pels abusos de tota mena, no era precisament el marit ideal, que diguéssim, per a aquella xicota de dinou anys, fogosa i ardent, de carns dures i mòrbides i ulls negres com dos carbuncles.

Explicat lo que precedeix, no té res de particular que l'Andreu, el passant del senyor Picaplets, tingué, en la seva absència, llargues converses amb la Carmeta que acabaren, com era lògic que acabessin, posant unes magnifiques banyes a don Rossend.

Diu un refrà que va tant el cantí a la font que un jorn es trenca. I això és lo que va ocórrer. Un jorn que el senyor Picaplets arribà impensadament a casa seva sorprenent al seu col·laborador que s'entregava amb sa llegítima muller a uns exercicis que no eren precisament espirituals.

El senyor Picaplets no s'entengué de romanços. Posà immediatament al carrer a l'Andreu, pegà una sobirana pallissa a la Carmeta i no va passar res més perquè l'home era dels que callava i no deixava mai traspuar cap fet per greu que fos.

Però l'ordenança del despatx, que no era tonto, va ensumar alguna cosa. Inquirí, preguntà i aviat tingué el convenciment de lo que havia succeït.

Passaren alguns dies i un matí arribà un vell client del senyor Picaplets, més xafarder que fet d'encàrreg, i preguntà a l'ordenança:

— Escolteu: vos sabeu què va passar amb l'Andreu?

— Sí, senyor. El senyoret el va treure perquè feia de minyona.

— De minyona?

— Sí, senyor. El va trobar al salonet que *estirava la bogada*...

FI BLADA

Conte premiat del número passat:

El salpasser

Una frase d'en Pich:

« Al pensar en la injusticia que se ha cometido conmigo, se me erizan hasta los pelos del corazón... »

Veu's aquí com ara resulta que el cor es una cosa un xic peluda. Vol dir que no es « trabuca », senyor Pich?

***

De *La Gaceta de Bogotá*, periòdic que es publica a la bella ciutat colombiana:

« Las bombas se personaron en el lugar del suceso... »

Trobem molt just que els americans donguin personalitat a les bombes, pel servei utilíssim que realitzen.

***

A les nostres pecadores mans ha caigut aquesta tarja, que no té desperdici:

« F. de T., instalador electricista y profesor de saxofón. »

Després diran que no es poden sumar els números heterogenis.

***

Copiat al peu de la lletra d'una botiga de Sant Martí:

« Se benen quesos, natas, mantecas y demás objetos relacionados con la leche. »

Comentaris? Que els faci en Cullaré!

***

D'una nota de societat:

« La lindísima señorita M. de C. lucía un magnífico traje de color crema, con aplicaciones cereza y lujoso sombrero canela y naranja. »

Devia estar com per menjar-se-la.

El pare desconegut

PER no recordem quin bullit, la Camila, una xicoteta molt amiga de la grimègia, va ésser detinguda, en companyia d'un fill seu, de tretze anys, més endimoniait que fet exprés.

Arribaren a la Comissaria i allí començà l'interrogatori:

— Com es diu, vostè?

— Fulana de Tal.

— On viu?

— Tal carrer.

— Estat?

— Soltera.

— Aquest noi que l'acompanya, de qui és?

— És meu...

— Com es diu el seu pare?

— Veurà: això és un xic difícil de dir, perquè com que quan vaig quedar-me embarasada jo *alternava* amb un cotxer de punt, un botiguer de roba blanca, un viatjant de gomes i un registrador de la propietat...

— Està bé — digué el jutge. I adressant-se al que escrivia: — Posi a l'atestat: «L'acompanya un noi de tretze anys, fill seu, segons la declarant, i de l'Anuari Bailly - Baillière

T. A. FANER.

— Noia, no m'agrada gens que sempre et segueixin xitxarel·los. Em sembla que com a marit faig un paper ridícol.

— Potser sí que et creus que vaig explicant a tothom que soc casada.

EN Carles Soldevila, l'exquisid *Myself*, ens donà a conèixer dimarts passat una deliciosa comèdia del país dels magyars. És original d'en F. Moluar i porta per títol *Modes per senyor i senyora* i és una cosa dilecta i admirable que va fer passar una bona estona a tots els que ens havíem reunit al vell casal del carrer de l'Hospital.

L'endemà anàrem al *Tivoli*, on la colla d'en Caballé va estrenar *Benamor*, d'en Pau Luna. Allí, a més de sentir una sèrie d'inspiradíssimes partitures, unes quantes senyores de la companyia que estan com per requisar-les i menjar-se-les de viu en viu, ens obligaren, en tornar a casa, a fer grimègia amb la senyora. Coses de la vida.

Han tornat les varietés a *Eldorado*, on tenen de plat fort a la Blanquita Suárez, un troç de senyora capaç de fer perdre la xaveta a n'en Venizelos, posem per home cèlebre. A més hi tenen al Felito, a uns japonesos que en el trapeci fan unes coses més difícils que trobar pis i llegir els fondos del *Brusi* i a uns ballerins que es diuen *Roberty's*, que ballen més que un nap en mans d'un *corrido*.

Els senyors de l'Espanyol estrenaren *El pare pedaç*, original d'en Pompeu Crehuet. Per les referències que tenim podem afirmar que la cosa va a l'hora i que és un pedaç que sens dubte reforçarà d'allò més l'ermilla de l'empresa.

Al *Barcelona* la companyia Adamuz-González va fent. Ara fan *El bandido de la Sierra*, en tres actes i en vers, d'en Fernández Ardavin, que segons diuen va tenir molt d'èxit a la vila i tall.

I al *Poliorama*, lloc de reunió de nenes maques, fan *Yo, gallardo y calavera*, on rius des de que seus a la butaca fins que t'aixeques, cosa que no va malament en aquests temps calamitosos de grip, de *cuesta de enero* i d'altres coses que, contrariament a lo que s'acostuma posar a les notes de societat, *sentimos tener que recordar*.

EL NEBOT BATXILLER

—Lluïset: haig de comunicar-te una cosa secreta.
 —Epl Ves amb compte, que no en resulti coix d'aquesta «cosa» secreta.

De la vida alegre

EL *Saldoni*, reforçat amb dos quadros nous, i el *Crispin-Crispan* segueixen de plat del dia i de la nit a l'Edèn. Tot marxa com una seda i la Torres, amb la «Maison Bébé» fa entrar ganes de assaltar l'escena i fer una barrabassada. En Casañas hi fa un paperet que, la veritat, trobem que sembla de debò. Vagi amb *cuidado*, que són molts els que comencen de broma. Recordi's d'aquell adagi valencià que diu: «No juem amb canyetes, que fan tallets».

A l'*Alcázar* continua repartint carícies en «Bertini», del que ens han dit està molt enamorada una xicota que va de negre, du una creu de brillants que val un bec, que vol dir *pico*, i porta el nom d'una famosa cupletera del temps de la Solidaritat. També hi ha la *Sarty*, una mosseta rosa, fineta com un bibelot i més engrescadora que la foscor d'un cine; la Paquita Marquès, que té un tipet ingènu i bufò i a la que de bona gana li contariem un conte si no fos perquè sabem que és una noia que no està pel *quiento*, i la menuda, alegre i simpàtica Joaneta Vinzes, que ens fa passar més mals ratos que quan hem de pagar la dispesa, la «Thais», que recull un cove d'aplaudiments, la Messeguer, la Casanovas, i la Reina, que hi fan de les seves. Sabem que els que remenen les cireres en aquest concert volen fer les coses en gran, i que tenen en cartera estrelles que faran tronar i ploure. N'hi han de totes les nacionalitats, fins diuen que de xines.

LLETRES DE LLOFRIU

Mary Conet. L'un és de la quinta d'en Castelar. L'altre va al número. — *Jordi Du Val*. Té més raó que un sant, de manera que va al cove. A veure si ens envia quelcom més nou. — *X. U. Pido*. És molt brut! — *Bit Lleta*. Va al número amb aquella bona fe. — *R. U. Mescu*. És més brut que un negoci de fems. — *A. Q.* Ni que ens ballés la rumba del gonococo.

TEATRE NOVETATS CARNAVAL - AURIGEMMA S - Grans balls - S

Primer de la sèrie

“BALL GROC”

El dia 9 de febrer

28 de febrer, tarda, Dijous gras

GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS

Nit, l'aristocràtic i clàssic

BALL PARÉ I TRAVESTI

ORQUESTINA JAZZ - BAND ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:

S. Durán. - Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO, 95

Preciosíssims e higiènics estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 0'25 1'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tots i

GAMIANI

Edició complerta, amb profusió de dibuixos i làmines originals de l'OXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'A ALTO, 86, - BARCELONA i Centres d'Espectics.

POMPEYA

Tots els dies Compagnia de revistes, vodevils de Victorià Vázquez. Èxit de CARMEN VARGAS

EL CUPIDO

GOMES HIGIÈNIQUES
Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

Monte - Carlo

Tots els dies
S. M. la Luna-El Talismán de Venus

POSADA DE LA VEGA

Esplèndides habitacions - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius; de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plassa de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO COMTE DEL ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIÈNIQUES I ESPAILOSES
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE 2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès - Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjes de seda.
73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a ons. Casa de curació pels qu'han ensopagat-Lavaties per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de doze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERÇA.
Demaneu-lo a tot arreu. 2 ptes.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

◇
Dissabtes, inyeccions de 606 i 914 a 6 pessetes.

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinas, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Sagalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU. Son irrompibles. També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la caps. 1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

El masover. — No sé pas què hi veu, senyora, d'haver-me fet venir al quarto de vostè.
 Ja és ben veritat, ja, que quan una dona fica la banya en un forat!...
 — Al revés, home, al revés!...